

[Steffen Kjærulff-Schmidt]

Har regeringen overhovedet nogen tanker om den omkostningsmæssige side af sagen ved denne ændrede prioritering, man vil benytte i den fremtidige asylpolitik?

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Jeg tror, det kunne være en fordel, hvis hr. Helge Adam Møller ville sætte sig ned og finde ud af, hvad forskellen er på det, der står i bemærkningerne om faktisk beskyttelse, og så hvad der i konventionsmæssig forstand er sikre lande. Det er to væsensforskellige ting.

Det, der fik mig herop derudover, var egentlig, at jeg synes, det er væmmeligt at sidde og høre hr. Helge Adam Møller sige: Lad os gøre, hvad vi kan for at undgå at få flygtninge her til Danmark!

Hvad er det for andre lande, der skal løse opgaven, som vi åbenbart efter hr. Helge Adam Møllers holdning ikke skal løse? Hvad er det for lande?

Det er, som om hr. Helge Adam Møller helt har glemt de problemer, der under den tidligere regering var med at få etableret hjælp i nærområderne. Det var kæmpeproblemer. Det er, som om de fuldstændig er gået i glemmebogen, og det er lidt for nemt at stå heroppe og sige: Lad de andre lande løse det!

Jeg synes egentlig, den tale, hr. Helge Adam Møller holdt, talte sit eget meget tydelige sprog. Den viste netop De Konservatives sande ansigt omkring det her. Jeg vil sige, at vi fra Socialdemokratiets side er lodret uenige.

Jeg beklager – det gjorde jeg også i mit indlæg fra starten af – at det ikke er muligt og har været muligt at opnå en fælles europæisk holdning og fælles europæiske tiltag, og derfor er vi nødt til at gøre de her ting, men udgangspunktet er selvfølgelig helt klart, at vi af humanitære årsager ønsker at hjælpe de mennesker, der har behovet, og det vil sige, at det ikke er færre, der hermed kommer til landet.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Det er klart, at det, der gør den her debat lidt skarpere end så mange andre, og som viser, at der er to lejre, der har meget vanskeligt ved at forenes, er, at når hr. Helge Adam Møller betragter det som et problem, at Danmark på et

år skal modtage 9.000 flygtninge fra Jugoslavien, så er det et problem. Hvis man anser den danske del af hjælpen til flygtninge fra det mest blodige, der har været i Europa siden anden verdenskrig – en hjælp til omkring 9.000 mennesker – for at være for meget, så er der altså en verden til forskel, må jeg sige til hr. Helge Adam Møller. Så må jeg bare som fru Lissa Mathiasen sige, at det, jeg taler om, er, at Tyrkiet ikke er sikkert. Tyrkiet er i den forstand ikke sikkert, for tyrkerne kan beslutte at sende disse flygtninge tilbage. De har ikke underskrevet flygtningekonventionen og dermed ikke lovet ikke at gøre det. Så er det efter dansk opfattelse ikke et sikkert land, og det er der heldigvis ikke ændret noget ved med dette lovforslag.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Det er underlødigt, det er simpelt hen underlødigt. Ikke alene i dag, men også for en uge siden skulle jeg konstant høre dette med sikre lande. Jeg har aldrig fra denne talerstol nævnt begrebet sikre lande, for jeg ved godt, hvad det betyder. Nej, jeg har meget bevidst og nu for tredje gang citeret, hvad ministeren har skrevet til ændringsforslaget, og ministeren skriver altså stadig væk, at de har, inden de kom til Danmark, opnået en faktisk beskyttelse i et tredjeland. Ministeren skriver ikke noget med sikkert tredjeland, og jeg har ikke sagt sikkert, men hvis hr. Peter Duetoft er uenig og ikke synes, at de har opnået en faktisk beskyttelse, er det da ministeren, hr. Peter Duetoft må angribe, og ikke mig.

Hr. Peter Duetoft siger, at det drejer sig om 9.000. Det drejer sig altså ikke om 9.000, men cirka det dobbelte antal i år. Men lad det være. Det, der for mig er det helt afgørende, og det, der er den konservative holdning og det konservative menneskesyn, er, at Danmark ikke alene – og det tror jeg at jeg er enig med hr. Peter Duetoft i – kan klare hele verdens flygtningeproblem. Der er omkring 18 eller 20 millioner. Vi afsætter hvert år et antal milliarder kroner på vores finanslov og siger, at det skal vi hjælpe for. Det, der må være det vigtige, er da, at vi hjælper flest mulige mennesker for det antal milliarder kroner, vi har til rådighed, og vi kan altså konstatere, at det har vi bestemt ikke gjort det første halve år, og det mener jeg